

fat i, og der får vi med de større kommuner faktisk en mulighed for, at flere opgaver reelt kan løses inden for kommunen.

Det er så den side af det, der giver anledning til, at vi kan sige, at der er nogle muligheder for, at det reelle indhold i demokratiet nogle steder vil kunne blive styrket.

Men så er der den erfaring, som også Venstres ordfører var inde på, som jo skærper bekymringen lidt. Vi kan godt se, at man i de små og mellemstore kommuner oftest har været mere opmærksom på, mere vant til eller dygtigere til – hvad det ellers kan være; realiteten har været – at skabe et mere levende nærdemokrati og lokal-demokrati, end man har gjort i de store kommuner.

Det er jo sådan noget, der kan få en til at løfte en lille smule på øjenbrynene, når vi nu får væsentlig flere faktisk ganske store kommuner. Så med den illustration af, hvad en inddelingsreform har betydet, synes jeg, at vi netto kan sige, at der her er behov for, at vi i betydelig grad skærper ambitionen om både centralt og lokalt at skabe nogle bedre rammer for demokratiets udfoldelse.

Det, der så fint er formuleret i det af hr. Ole Glahn fremsatte forslag til vedtagelse, er, at det er vigtigt, at den enkelte kommune formulerer klare visioner og spilleregler for udviklingen af det lokale demokrati, og at der dér også peges på, hvad det er for nogle områder, man bl.a. kunne tage fat på.

Jeg vil ikke ofre så mange ord på regionerne, for desværre er det jo ikke sådan, at man kan oversætte den tankerække, jeg lige har været igennem, om de større kommuner til regionerne. Regionerne er af regeringen og Dansk Folkeparti i væsentlig grad blevet afskåret fra at kunne udfolde og udøve deres lokale demokrati, bl.a. ved at man sågar har sat sig til at bestemme, hvilke udvalg de ikke må have i et regionsråd. Der bliver ganske langt til ganske få regionale politiker. Det er ærgerligt, men det er jo sådan noget, man kan lave om på. Det kan i hvert fald blive meget bedre.

Hvad er der så med reglerne? For det kredser vi jo lidt om. Når man lægger opgaver ud, vil det være rarest, hvis det er opgaver, der er en tiltro til faktisk kan løses godt derude. Omvendt kan det heller ikke være sådan, at vi kan sætte fuldstændig knivskarpe grænser for alting, så der vil være nogle forskellige regler, der vil være nogle samarbejder. Det er jo også udtrykt ved, at der er et intenst samarbejde mellem de kommu-

nale repræsentanter og Folketingets medlemmer, og også jævnlige manifesteret i aftaler mellem regeringen og de kommunale organisationer.

Men jeg tror, at vi med hensyn til regelværket skal prøve at gøre os den overvejelse, om vi ikke skal til at formulere et, kunne man sige, nationalt nærhedsprincip svarende til det, vi kender fra EU, nemlig at man skal løse opgaven på det niveau, hvor hensynet til den enkelte borgers rettigheder og helheden, altså alle borgernes rettigheder, kan varetages optimalt. Det vil være spændende at arbejde med, og situationen med ændringer i hele den kommunale verden kunne jo inspirere til at tage det op.

Så til spørgsmålet om økonomien: Der er ikke så meget ved at få lov til at bestemme og heller ikke at have muligheden for det rent formelt samarbejds-mæssigt, hvis man ikke har økonomien dertil. Der ved vi jo, at med de opgaver, der ligger i kommunerne i dag, og hvor vi faktisk stiller store forventninger til kvaliteten af deres løsninger, er både befolkningsudviklingen og udviklingen økonomisk i det omgivende samfund en magtfaktor, der modvirker, at kommunerne kan løfte opgaverne, fordi de er spærret inde af en økonomi, der ikke følger med.

Det er begrænsende for demokratiet, for så bliver demokratiet et sted, hvor man lokalt kan få lov til at løbe panden mod en mur, og det er som bekendt ikke noget, som mange stiller op til så mange gange i træk.

KI. 15.35

Vi synes, som jeg nævnte det i indledningen, at det er vigtigt, at vi også forholder os til noget af det mere formelle, at vi i disse omkalfatrende år for det kommunale og lokale demokrati sørger for at få diskuteret igennem og se på, hvordan fundamentet for udøvelsen af det lokale demokrati er, og hvilke grundregler der vil være vigtige med hensyn til valg, åbenhed, kendskab til arbejdsgrundlaget og information om, hvad der foregår. Ellers kan man risikere, at det mere bliver en Potemkinkulisse end en befolknings-mæssig demokratisk realitet.

Jeg synes ikke, det er nok blot at tro på, at ildsjælene kan klare det hele, og at det kun kan vokse nedefra. Det gælder om at have en gensidig inspiration.

Jeg skal slutte med det spørgsmål, jeg også stillede Venstres ordfører, nemlig om vi nu virkelig skal vente til 2008 med en opfølgning. Jeg synes, det er meget sent. Jeg synes, at det vil være af værdi, om vi fra Folketingets side her 14